

EULÀLIA BERGADA

MERCAT DE LES FLORS

CASA DE LA DANSA

TEMPORADA
2020/21

VERY VERY SLIGHTLY

 Coproducció Mercat de les Flors

En la seva nova creació, Eulàlia Bergadà s'enfronta als reptes que implica traslladar al moviment les formes originalment ideades i creades des del cos i des de l'emoció. Per mitjà del moviment, la música i la paraula, la coreògrafa qüestionarà els teixits coreogràfics i compositius i la seva manera d'entendre la dansa com a forma intangible. Aquesta dansa és la que acabarà obrint-se pas per crear l'autèntica peça, la present, l'efímera, una dansa que va més enllà de qualsevol forma i ideal.

Ballarina, coreògrafa i directora, Eulàlia Bergadà va crear la seva pròpia companyia l'any 2015; les seves peces es caracteritzen per la creació conjunta entre dansa i música en directe. L'any 2016 va guanyar el Premi Institut del Teatre, amb producció del Festival Grec, i la seva peça *Nixie*, creada el 2018, es va representar a la Sala Hiroshima de Barcelona en el programa *Inexchange* (Tilburg, Països Baixos). Amb Marc Naya continua la recerca compositiva i escènica a través de la veu, l'electrònica i el cos, que ha donat lloc a la saga de projectes anomenada *Opening Projects*.

Direcció i coreografia Eulàlia Bergadà / **Espai sonor**

Marc Naya / **Dramatúrgia** Ferran EcheGARAY /

Assistència coreogràfica Evelyne Rossie /

Interpretació Marc Naya, Evelyne Rossie, Olga Clavel, Maria Torrents / **Disseny il·luminació** Toni Ubach i Sergio Roca / **Disseny audiovisuals** Ventura López / **Disseny vestuari** Claire O'Keefe / **Producció** Anna Bohigas i Inés Lambisto

Coproducció Mercat de les Flors, Teatre Principal de Palma de Mallorca i Morlanda Creacions / **Amb la col·laboració** L'Estruch de Sabadell, Graner fàbrica de creació, Dansbrabant Holanda, EiMa centre de creació i Auditori de Paguera

DE L'11 AL 13 DE DESEMBRE
20 H. DG 18 H.
SALA MAC
DURADA 65 MIN

PROPERES ESPECTACLES

AFRICA MOMENT

16 de desembre

**ANTONIO TAVARES +
ELISABETE FERNANDES
& ROSY TIMAS/RAIZ DI POLON**

Un dia a Cap Verd: Kmêdeus + Duas sem três

17 de desembre

MAMELA NYAMZA
Black Privilege

18 i 19 de desembre

ROBYN ORLIN I ALBERT KHOZA
*And so you see... our honorable blue sky
and ever enduring sun... can only be
consumed slice by slice...*

Eulàlia Bergadà, ballarina i coreògrafa de projecció internacional, apunta cap a un nou espai on la coreografia es desarma a ella mateixa. L'actualització de les formes, el viatge energètic i les referències al ballet clàssic són una constant en l'obra de Bergadà, també a *VERY VERY SLIGHTLY*, la seva nova producció amb el Mercat de les Flors i el Teatre Principal de Palma.

La carrera de la coreògrafa mallorquina s'articula en una mena d'acumulacions temàtiques. *VVS* no és un fenomen aïllat. Ja a *FLYING PIGS* (2015) s'endinsava en un fons folklòric que vinculava misticisme i sacrifici, en una temptativa de cos catàtic. A *GOLD DUST RUSH* (2016) se servia d'un univers festiu i fetixista com a canal per alliberar el cos de les seves pròpies formes. Les seves capacitats en l'aplicació sensible de la tècnica i el seu tractament del cos de la ballarina com a fuga energètica duen l'artista a formular aquesta nova peça, que se suma a les anteriors en un encadenament dialèctic.

A *VVS* som testimonis d'un símil entre els graus de puresa dels diamants i l'element coreogràfic com a sistema de refinament. L'apropament a la tesi és clar: la capacitat del diamant per desplegar la seva brillantor i forma geomètrica pura està condicionada per les fissures i les imperfeccions que hi habiten. De la mateixa manera, la coreografia com a sistema que clarifica la dansa podria caure en la seva pròpia trampa i començar a revelar les seves ombres: en un intent d'organitzar les formes pures, les eines pròpies de la dansa acaben esquerdant-se.

L'estructura narrativa s'articula a l'entorn d'aquesta comparativa entre dansa i diamant, dividida en tres actes (immaculat, esquerdat, refractat) i un preludi. Aquesta estructura, que ens recorda tant les pel·lícules de Lars Von Trier com les narratives del ballet postromàntic, en realitat són tres coreografies variables. Aquestes tres coreografies ens empenyen a un inevitable camí cap enrere. Podria semblar un principi aristotèlic invertit. En cada acte s'elimina una capa de refinament, una capa de lleugeresa, de manera que es desmaterialitza la finalitat mateixa de l'acte coreogràfic.

Podem parlar de tres cosmologies, una per acte. En la primera cosmologia es presenta la dansa en el seu acte més pervers i pur, l'uníson, on la coreografia com a sistema es torna ineficaç i esborra i ajorna la promesa del que és idèntic. De seguida se'ns presenta un assaig, la dansa en cru, la construcció de l'acte performatiu a plena vista. Aquesta construcció suprimeix qualsevol límit entre forma pura i impura: no aconseguim distingir amb claredat la diferència entre entrenament i ball. Seguint amb aquesta cosmologia minvant, a l'últim acte apareixen el folklore i el pop per a un darrer estrangulament de les formes.

Aquesta narrativa regressiva es basa en un fort codi de moviment, un desplegament habitual en el llenguatge de Bergadà i que en aquesta ocasió té un denominador comú en els tres actes: la mecànica corporal com a camí per assolir una fuga energètica. És en aquesta porositat que ofereix la tècnica on s'instal·la el moviment que s'acosta a la vibració, aventura lúcida en la relació cineticoenergètica. Podem pensar en Martha Graham i la seva defensa d'una tècnica orgànica i connectada amb el principi creador que es troba en la natura. Aquesta tècnica entrena el complex sistema muscular de la pelvis com a suport del cos i, per tant, de la figura. Eulàlia Bergadà també fa servir una relació de forces semblant, tot i que la seva motivació per subjectar la figura és precisament l'alliberament. El paper de l'emoció característic de l'univers de la coreògrafa entraria aquí en escena de manera punyent. I no és casual: l'alliberament energètic s'associa a la projecció emocional, vinculant l'òrgan del cor i la seva musculatura amb l'aparell reproductor femení i amb la sang com a circuit i impuls intern. Aquesta combinació d'anatomies proposa un viatge energètic, i somatitza qualsevol opció formal per poder anteposar, potser, l'energia a la tècnica.

Aquesta coreografia esquerdada que es preocupa per organitzar el moviment està inscrita en un espai real, el teatre i, amb ell, totes les convencions de representació. El col·laborador musical Marc Naya interromp les escenes per donar indicacions, les ballarines habiten els voltants de l'escenari deixant entreveure els moments de descans, el sistema lumínic transita entre el pla escènic i l'extraescènic tot produint situacions ambigües. S'inclou la mecànica teatral, que al seu torn expulsa la coreògrafa, ja que no hi ha guia més poderós que la convenció.

En resum, podríem parlar d'un sistema. Un sistema que es troba en la intersecció, en les juntes de la mateixa teoria de la dansa, i que posa en dubte l'espectacle com a finalitat coreogràfica. Un sistema que és extremadament temporal, geomètric i matemàtic, un sistema que toca l'infinit, una espiral en si mateixa. En el camí cap a la imperfecció, la llum augmenta.

Xavier Manubens

Més informació a mercatflors.cat

CONSORCI FORMAT PER

AMB EL SUPORT DE

MITJANS COL·LABORADORS

COL-LABOREN

